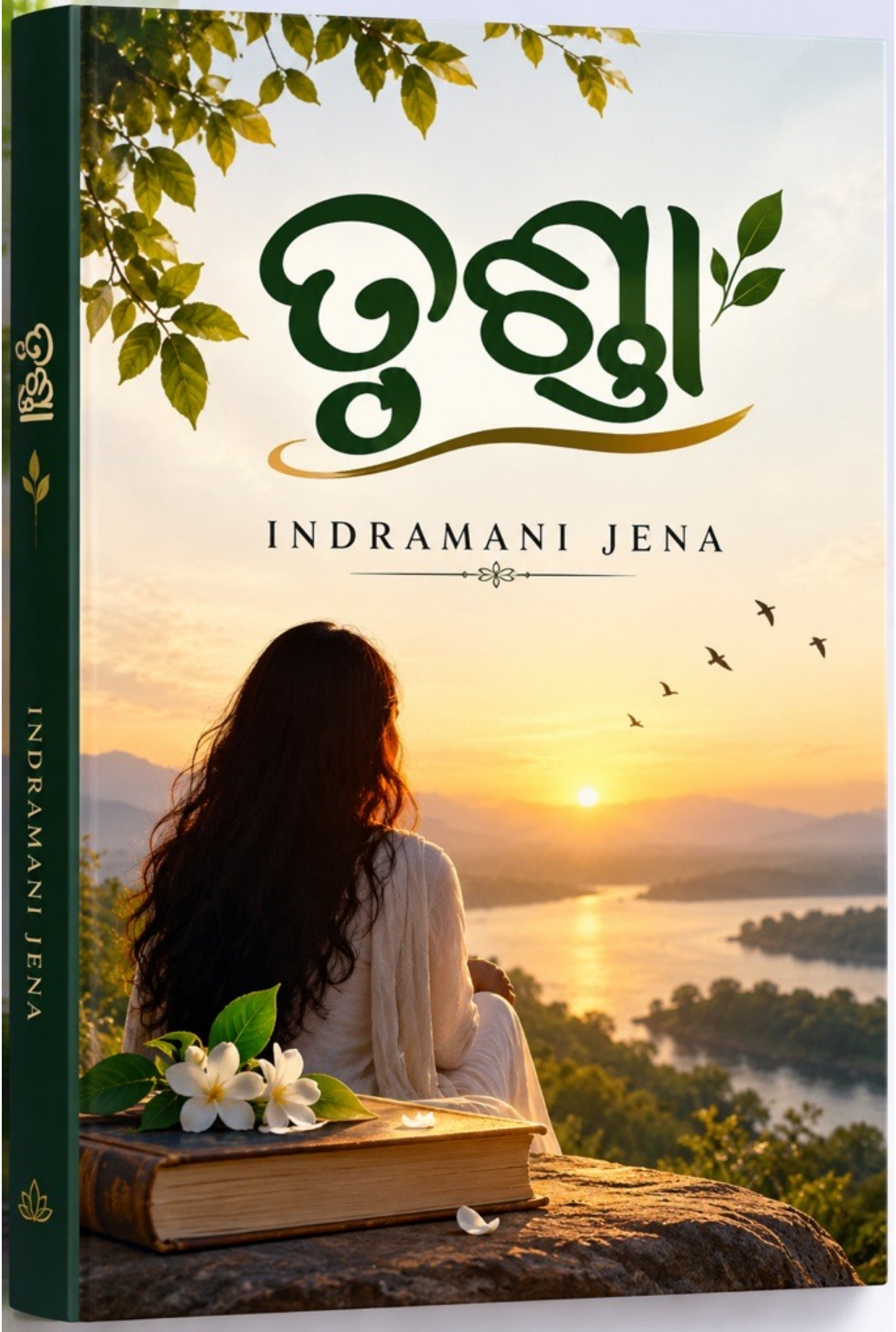

ତୁଣ୍ଡା
INDRAMANI JENA
ତୁଣ୍ଡା
INDRAMANI JENA

ଅଧ୍ୟାୟ 1

ତୃଷ୍ଣା

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନରେ କିଛି ତୃଷ୍ଣା ଥାଏ । କାହାରି ପାଇଁ ସେ ତୃଷ୍ଣା ହଏ ସଫଳତା, କାହାରି ପାଇଁ ପ୍ରେମ, କାହାରି ପାଇଁ ଆତ୍ମସମ୍ମାନ, ତଆଉ କାହାରି ପାଇଁ ନିଜକୁ ଖୋଜିବାର ଏକ ଅନନ୍ତ ଯାତ୍ରା ।

ଆଦିତ୍ୟ ଜାଣଲା ପାଖରେ ବସିଥିଲା । ସାମ୍ନାରେ ପଡ଼ିଥିବା ପବନରେ ନିମ୍ବ ଗଛର ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦୋଳୁଥିଲା । ସେ ଦୂରକୁ ତାହିଁ ବହିଲା — ଯେଉଁଠାରେ ଆକାଶ ଓ ପୃଥବୀ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗାନରେ ମିଶିଯାଏ ବୋଲି ଲାଗେ । ମନ ଭିତରେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ, ଅନେକ ଅନୁଭୂତି, ଅନେକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱପ୍ନ ଆସିଯାଉଥିଲା ।

"ମନ କାହିଁକି ଏତେ ଅଶାନ୍ତ ?" ସେ ନିଜକୁ ପଚାରିଲା ।

ଜୀବନର ସବୁକିଛି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମନର ଏହି ଶୂନ୍ୟତା କାହିଁକି ଭରି ଯାଏନି ? କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି, କେହି ନା କେହି, କିଛି ନା କିଛି ପାଇଁ ତାର ମନରେ ଏକ ଅନିର୍ବଚନୀୟ ତୃଷ୍ଣା ଥିଲା ।

ସେହି ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ, କରଳଜରୁ ଫେରୁଥାବା ବେଳଚ, ସେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ତାକୁ ଦେଖିଲା — ମେଘାକୁ । ବର୍ଷା ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଦାଁଡି ସେ ଛତା ଧରିଥିଲା ଏବଂ ମୁହଁରେ ଥିଲା ହଲୁକ ହସ । ସେହି ହସରେ କିଛି ଥିଲା ଯାହା ଆଦିତ୍ୟର ମନର ଅଶାନ୍ତିକୁ କେତଉଛଣ ପାଇଁ ଶାନ୍ତ କରିଦେଇଥିଲା ।

ମେଘା ସାଧାରଣ ଏକ ଝିଅ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତାର ତଣ୍ଟୁରେ ଥିଲା ଗଭୀର ସ୍ୱପ୍ନ । ତା ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା ନିଜ ଜୀବନକୁ ନିଜ ଭାବେ ଗଢ଼ିଁ ତୋଳିବା । ସେ କେବଳ କାହାରି ସମର୍ପଣରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲା, ନିଜ ପରିଚୟ ନେଇ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ।

ଆଦିତ୍ୟ ଓ ମେଘାଙ୍କର ପରିଚୟ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢ଼ିଲା । ସେମାନେ କଥା ହେଉଥିଲେ — ପୁସ୍ତକ, ସ୍ୱପ୍ନ, ଜୀବନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନେଇ । ମେଘାର କଥାଗୁଡିକ ଆଦିତ୍ୟର ମନରେ ଏକ ନୁଆ ଆଲୋକ ଜଳାଇଦେଲା। ତାଙ୍କ ସାଥିରେ ସେ ଯେମିତି ନିଜକୁ ଆଉ ଭଲ ଭାବେ ଚିହ୍ନିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଜୀବନ ସବୁବେଳକ ସହଜ ନୁହେଁ । ସମୟ, ପରିସ୍ଥିତି, ପରିବାରର ଆଶା ଏବଂ ସମାଜର ବ୍ୟସ୍ତତା ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ଦୂରତା ଆଣିଲା । ଆଦିତ୍ୟ ନିଜ କାରିଯରକୁ ନେଇ ଦୁବିଧାରେ ଥିଲା, ଆଉ ମେଘା ନିଜ ପରିବାରର ଦାୟିତ୍ୱରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଉଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ମନରେ ଥିବା ସେହି ଅଦୁଶ୍ୟ ତୃଷ୍ଣା କେବେ ମିଟିଲା ନାହିଁ । ତାହା ଥିଲା — ଏକାଠି ହେବାର ତୃଷ୍ଣା, ନିଜ ସ୍ୱପ୍ନ ପୂରଣ କରିବାର ତୃଷ୍ଣା, ଏବଂ ସବୁ ବାଧାକୁ ଜିତି ନିଜ ଜୀବନକୁ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାର ତୃଷ୍ଣା ।

ଜୀବନର ଏହି ଯାତ୍ରାରେ ସେମାନେ କେଉଁ ମୋଡ଼କୁ ପହଞ୍ଚିବେ ?
ସେମାନଙ୍କର ତୃଷ୍ଣା ପୂରଣ ହେବ କି ?
ନା ଏହା କେବଳ ଏକ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇ ରହିଯିବ ?

ସେ ତାରିଆତେ ତାହିଲା । ତାରିଦିଗରେ ଗଛ, ଅନ୍ଧାର ରାସ୍ତା ଏବଂ ଦୁରରେ ଏକ ଛୋଟ ନଦୀର ହାଲୁକା ଶବ୍ଦ ଶୁଶା ଗଲା । ପବନରେ ଗଛର ପତୁ ହିଲୁଥିଲା ଏବଂ ତନ୍ଦ୍ରାଲୋକରେ ତାର ଛାୟା ଯେପରି କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ।

ତପନ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ଏକ ଖୋଲା ଜାଗାକୁ ପହଂଚିଲା । ସେଠାରେ ଏକ ପୁରୁଣା ମନ୍ଦିର ଥିଲା — ପଧରର ସିଡ଼ି, ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିବା ଦିଷ୍ଟାର, ଏବଂ ତାରିଯାଖିରେ ଜଙ୍ଗଲି ଲତା । ମନ୍ଦିରଟି ବହୁ ପୁରୁଣା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାରେ ଏକ ଅପୁଁର୍ବ ଶାନ୍ତି ଥିଲା ।

ତପନ ମନେମନେ କହିଲା, “ଏହି ମନ୍ଦିର ବୋଧହୁଏ କେବେ ଏକ ମହାନ ରାଜବଂଶର ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଏତେ ନିରଜନ କାହିଁକି ?”

ସେ ମନ୍ଦିରର ଦ୍ୱାର ସମୁଖିକୁ ଯାଇ ଠିଆ ହେଲା । ଦ୍ୱାରଟି ଅର୍ଧଖୋଲା ଥିଲା । ଭିତରୁ ମଲାମଲିଆ ଧୂପର ଗନ୍ଧ ଆସୁଥିଲା । ତପନ ଧୀରେ ଧୀରେ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଲା ।

ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଏକ ମହନ ଶିଳ୍ପକଳୀ ତାର ଆଖିକୁ ଆକର୍ଷିତ କଲା । ଦିଷ୍ଟାରରେ ସୁନ୍ଦର ଶିଳ୍ପ — ନୃତ୍ୟ କରୁଥିବା ନାରୀମୁର୍ତ୍ତି, ବୀଣା ବାଜାଉଥିବା ଦେବଦେବୀ, ଓ ବିଭିନ୍ନ ଅଲଙ୍କାରିକ ନକ୍ସା । ସେହି ଶିଳ୍ପକଳାରେ ଜୀବନର ସ୍ପର୍ଶ ଥିଲା ।

ତପନ ଧୀରେ ସେହି ମୂର୍ତ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି ବିଶେଷ ଭାବରେ ତାର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷିତ କଲା — ଏକ ସୁନ୍ଦର ନାରୀ, ଯେ ଗଛର ଶାଖାକୁ ଧରି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଅପୂର୍ବ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ତଣ୍ଟୁରେ ମାଧୁରୀ, ଓ ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗୀରେ ଅସାଧାରଣ ଲାଳିତ୍ୟ ।

ତପନ ମନେମନେ କହିଲା, “ଏହି ମୂର୍ତ୍ତି କିଏ ? ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଶିଳ୍ପକଳା କେହି ଏବଂ କେବେ ତିଆରି କଲେ ?”

ସେହି ସମୟରେ ମନ୍ଦିରର ଏକ କୋଣରୁ ହାଲୁକା ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଗଲା । ତପନ ତମକି ଉଠିଲା । ସେ ତାରିଆଡେ ତାହିଲା, କିନ୍ତୁ କେହି ନଥିଲେ । ପବନରେ ଦିଆଗୁଡ଼ିକ ହଲୁହଲୁ ଝୁଲୁଥିଲା ।

“ହେତୁ ପବନର ଶବ୍ଦ ହୋଇପାରେ,” ସେ ନିଜକୁ ଶାନ୍ତ କଲା ।

ତପନ ପୁଣି ସେହି ସାଲଭଞ୍ଜୀକା ମୂର୍ତ୍ତି ପାଖକୁ ଗଲା । ତାର ଦୃଷ୍ଟି ଯେତବେଳେ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ପଡ଼ିଲା, ତାର ମନରେ ଏକ ଅଜଣା ଭାବନା ଜାଗିଲା । ଯେପରି ମୂର୍ତ୍ତିଟି ତାଙ୍କ ସହ କିଛି କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।

ସେ ମନେମନେ କହିଲା, “ତୁମେ କିଏ ? ତୁମ କାହାଣୀ କଣ ?”

ହଠାତ୍ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଏକ ମଲାମଲିଆ ଆଲୋକ ଫୁଟିଲା । ଦିଓ୍ୱାରର ଛାୟା ଯେପରି ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ଗଲା । ତପନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ସେ ଅନୁଭବ କଲା, ଏହି ସ୍ଥାନରେ କିଛି ଅସାଧାରଣ ରହସ୍ୟ ଲୁଚିଛି ।